

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **D. J., M. K. i P. S.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 25 lutego 2025 r.,
wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania prawomocnego
orzeczenia, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

**odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Rejonowego
dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 23 grudnia
2019 r., sygn. akt IV K 927/17, utrzymanego w mocy wyrokiem
Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 19 kwietnia
2024 r., sygn. VI Ka 1084/20.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, wyrokiem z dnia 23 grudnia 2019 r., sygn. akt IV K 927/17, uznał oskarżonych:

1. **D. J.** winnym popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek grzywny po 50 zł, a ponadto winnym przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z 56 § 3 u.p.n. w zb. z art. 62 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzył mu karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 80 stawek dziennych po 50 zł, a także przestępstwa z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art.

65 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł; na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny po 50 zł; orzekł także nawiązkę oraz przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa;

2. **M. K.** winnym popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 50 zł; orzekł ponadto nawiązkę oraz przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z przestępstwa;
3. **P. S.** winnym popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 50 zł, a ponadto orzekł nawiązkę oraz przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z przestępstwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacjami obrońców oskarżonych, które jednak okazały się nieskuteczne. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2024 r., sygn. VI Ka 1084/20, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy w zakresie dotyczącym wymienionych wyżej oskarżonych.

Kasacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych, w każdym przypadku zaskarżając wyrok w całości.

Obrońca oskarżonego D. J. zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 436 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., wnosząc na tej podstawie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Obrońca oskarżonych M. K. i P. S. w ramach wspólnie sporządzonych kasacji podniósł zarzut naruszenia art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, art. 6 k.p.k., art. 423 § 2 k.p.k., art. 422 k.p.k., art. 331 k.p.k., art. 445 § 1 k.p.k., a także - art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. oraz 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., a także zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 59 ust. 1 u.p.n. Mając na względzie wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie

sprawy Sądowi odwoławczemu celem przekazania Sądowi I instancji, aby ten w sposób prawidłowy doręczył wyrok wraz z uzasadnieniem, bądź – ewentualnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Powyższe kasacje zawierały ponadto wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu Najwyższego nie zachodzą okoliczności, które przemawiałyby za uwzględnieniem wniosków obrońców.

Zasadą jest, że wyrok winien zostać wykonany niezwłocznie po jego uprawomocnieniu. Tylko w wyjątkowych przypadkach dojść może do wstrzymania wykonania orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. Jakkolwiek ustawodawca nie przesądził, jakie konkretnie okoliczności winny decydować o pozytywnej decyzji w tym zakresie, to na gruncie orzecznictwa Sądu Najwyższego wypracowano kryteria, którymi należy kierować się, wydając postanowienie w sprawie wniosku z art. 532 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy konsekwentnie stoi na stanowisku, że argumenty podniesione w kasacji niejako już na pierwszy rzut oka powinny świadczyć o oczywistej zasadności postawionych w niej zarzutów i wskazywać na wysokie prawdopodobieństwo jej uwzględnienia. W ten sposób minimalizowane jest ryzyko wykonania wadliwego orzeczenia.

Zdaniem Sądu Najwyższego treść sformułowanych w kasacjach zarzutów nie pozwala na tym etapie stwierdzić, że z wysokim prawdopodobieństwem okażą się one skuteczne. Oczywiście, w żadnym zakresie nie przesądza to o ostatecznym rozstrzygnięciu, które zapadnie dopiero po pogłębionym rozważeniu podniesionych zarzutów i merytorycznym rozpoznaniu kasacji.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej.

[J.J.]

r.g.

